

Prológus

– Ideje hazamenni, uram!

Wyle Ulbreck felébredt, és üres poharára meredve megkérdezte:

– Mit mondasz?

A zöld bőrű pultos megbökdöste az idős ember férfi vállát.

– Azt, hogy ideje hazamenni, Ulbreck gazda – felelte. – Eleget ivott.

– Én nem erre gondoltam – dörmögte Ulbreck, és megdörzsölte véreres szemét. – Uramnak nevezte. Aztán meg gazdának.

– Gyanakodva fürkészte a pultost, és ráförmedt: – Mi vagy te? Élőlény vagy droid?

A pultos felsóhajtott, és a vállát vonogatva válaszolt:

– Már megint itt tartunk? Már elmondtam, amikor korábban kérdezte. A szemem azért nagy és vörös, mert duros vagyok. Azért szólítottam így, mert udvarias vagyok. És azért vagyok udvarias, mert nem egy vén párafarmer vagyok, aki megbolondult, mert túl sokáig élt odakint, a...

– Csak azért – vágott közbe a fehér bajszos öreg –, mert én nem állok szóba droidokkal! A droidok tolvajok, az utolsó szálig!

– Miért lopna egy droid?

– Hogy odaadja más droidoknak – felelte Ulbreck, és megrázta a fejét. Most már biztosan tudta, hogy a pultos idióta.

– Mi lenne, ha... – kezdte a pultos, de aztán így folytatta: – Hagyjuk, nem érdekes! – Felvett egy palackot, telitöltötte az öreg gazda poharát, és hozzátette: – Mostantól nem beszélgetek magával. Tessék, igyon!

Ulbreck pontosan ezt tette.

Ulbreck régóta úgy tartotta, hogy egy gond van a Galaxissal: hogy értelmes lények élnek benne. Értelmes lények és droidok. Hát, ez már két gond volt, de ki írta elő, hogy csak egy baj lehet a Galaxissal? Kinek lett volna joga ehhez? Az öreg farmer így szokott gondolkodni, még józan állapotában is. Hatvan standard éve gazdálkodott egy párafarmon, és sorban gyártotta az életről szóló elméleteket. Ám sok éven keresztül dolgozott egyedül – értelmetlen módon még a munkásai sem szerettek beszélgetni vele –, így aztán az elgondolásai felhalmozódtak, kimondatlanok maradtak.

Ezért szokott eljönni néha a városba – itt lehetősége nyílt arra, hogy megossza másokkal az elmúlt évtizedekben összegyűjtött bölcsességét. Persze csak akkor, ha éppen nem fosztották ki gonosz droidok, amik zöld bőrű pultosoknak álcázták magukat.

A Unix-féle vegyesboltba droidok elvileg nem léphettek be, legalábbis ezt hirdette az anchorheadi kocsmá ajtaján lógó, ősrégi tábla. Maga Unix rég meghalt, eltemették a Tatuin homokjába, de a boltja és a kocsmája még működött: a félhomályos lebuj, ahol a cigarettafüst összevegyült a sivatagban dolgozó gazdák izzadságszagával. Ulbreck ritkán jött ide, jobban szerette azt a kocsmát, ami az otthonához viszonylag közel fekvő oázisban működött. De miután elutazott Anchorheadbe, hogy új alkatrészeket szerezzen egy páracsapdához, betért ide, hogy megtöltesse a kulacsát.

Most pedig, fél tucat lumsör után kezdett azon gondolkodni, hogy haza kéne mennie. A felesége odahaza várta, és tudta, hogy jobban tenné, ha útnak indulna. Csakhogy odahaza a felesége várta, és ez elég indok volt ahhoz, hogy maradjon. Ő és Magda rettenetesen összevesztek a reggel folyamán azon, amin előző este veszekedtek. Hogy pontosan min, arra Ulbreck már nem emlékezett, és örült ennek a ténynek.

Viszont, noha az agyára sűrű felhő borult, tudta magáról, hogy fontos ember, és sok munkásnak parancsol, akik a szemét is kilopják, ha túl sokáig elmarad. Felnézett a falon függő órára. Számok világítottak rajta, de némelyik lefelé fordulva derengett. Mások meg táncoltak. Ulbreck a szemét résnyire vonva figyelt. Sosem

rajongott a táncért. Lecsúszott a magas székről, és elindult, hogy a helyükre tegye azokat a nyavalyás számokat.

Ekkor történt, hogy a padló megtámadta. Gyorsan, alattomban, azzal a szándékkal, hogy fejbe vágja, amíg másfelé figyel.

És a galád terv sikeres lett volna, ha egy kéz nem ragadja meg a vállát.

– Óvatosan... – mondta halkan a kéz gazdája.

Ulbreck álmatagon pislogva felnézett a megmentője arcára. Nem sokat látott belőle, mert az idegen csuklyát viselt a fején, mindenesetre az árnyékból kék szempár meredt rá a homokszínű szemöldök alól.

– Nem ismerem magát – dörmögte Ulbreck.

– Így van – helyeselt a szakállas idegen, és visszasegítette az öreg gazdát a székére. Aztán kicsivel odébb ment, hogy felhívja magára a pultos figyelmét.

Ulbreck most már látta, hogy a barna köpenyes férfi egy kisebbfajta csomagot tart a bal kezében, egyfajta batyut. A gondolat nyomán megriadt, és gyorsan körülnézett, hogy hol hagyta a saját csomagját, de aztán eszébe jutott, hogy nincs is semmiféle csomagja.

– Ez nem óvoda – közölte a pultos az idegennel, de hogy miért, azt Ulbreck elképzelni sem tudta.

– Csak útbaigazításra van szükségem – mondta a férfi.

Ulbreck erről sokat tudott. Régóta élt a Tatuinon, rengeteg helyen megfordult, és bár a legtöbbet azonnal megutálta, és sosem akart visszatérni oda, azzal kérkedett magának, hogy ismeri a hozzájuk vezető legrövidebb útvonalakat. Biztosan tudta, hogy jobb útbaigazítással tud szolgálni, mint az a nyomorult droid, ami durrognak adja ki magát, és elindult, hogy közbeavatkozzon.

Ezúttal a pult széle támadta meg, és sikeresen meg is ütötte a homlokát.

Visszanézett a poharára, és odaszólt a pultosnak:

– Azzal az itallal valami nincs rendben! Maga... maga...

– Arra céloz – kérdezett közbe az idegen –, hogy vizezik a sört?

A pultos a fejét csóválva nézett a férfira, és a száját lebiggyesztve megjegyezte:

– Ó, hogyan, a Tatuin legritkább anyagát keverjük az italainkba! Így kaparunk össze pár kreditet.

– Nem ezt akartam mondani – dadogta Ulbreck, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. – Hanem azt, hogy beletettél valamit az italomba, hogy kifeküdjek tőle. Hogy aztán elvehesd a pénzemet. Ismerem én jól a városi népséget!

A pultos megrázta kopasz fejét, majd oldalra fordulva a szintén kopasz feleségére pillantott, aki a mosogatónál tett-vett.

– Vége a dalnak, Yona – szólt oda az asszonynak. – Lebuktunk! – Az idegen felé fordult, és hozzátette: – Évek óta a hátsó szobában tároljuk a volt vendégeink hulláját, de azt hiszem, most már vége.

– Nem mondom el senkinek – ígérte mosolyogva az idegen –, az útbaigazításért cserébe. És egy pohár kék tejért, ha van.

Ulbreck továbbra is a beszélgetés értelmén törte a fejét, amikor a pultos arcán megjelentek az aggodalom jelei. Az öreg gazda megfordult, és azt látta, hogy fiatal emberek sietnek be a boltíves bejáraton, menet közben átkozódva és nevetve. Noha az elméjére még ekkor is sűrű felhő borult, felismerte az ittas gazembereket.

A két legidősebb a húszas éveik elején járó Mullen és Veeka volt, a Gault testvérek, Ulbreck legnagyobb vetélytársának, Orrin Gaultnak a gyermekei. És persze a cinkosaik is megjelentek itt: Zedd Grobbo, a nagydarab fickó, aki nagyobb terheket tudott megmozgatni, mint egy rakodódroid, és a feleakkora Jabe Calwell, Ulbreck egyik szomszédjának a fia.

– Vigyétek ki innen azt a kölyköt! – kiáltotta a pultos, amikor meglátta a tizenéves fiút. – Ahogy az előbb már megmondtam a másik fickónak, az óvoda egy sarokkal odébb van!

Ulbreck meghallotta, hogy a fiatal bűnözők felháborodva tiltakoznak, és észrevette, hogy a megmentője a fal felé fordult a csomagjával, és a hátát mutatja a bajkeverők felé. Veeka Gault elnyomakodott Ulbreck mellett, és felkapott egy palackot a pult mögül, aztán ocsmány kézjelet mutatott a durosnak.

A társai eközben körbevettek egy tehetetlen áldozatot: Yoonát, a pultos feleségét. Zedd elkapta a koszos poharakkal teli tálcát ci-

pelő asszonyt, és megpörgette, mire a poharak szétrepültek a tér minden irányába. Az egyik fejbe találta a közeli asztalnál ülő, bozontos hajú vendéget.

A vuki felállt, és haragosan hörögve fejezte ki a nemtetszését. Ulbreck lecsúszott a székéről. A Gaultok több nemzedékét is meggyűlölte az évtizedek folyamán, és szívesen segített volna annak, aki helyre akarta tenni a legutóbbi generáció jelen lévő képviselőjét. Odatántorgott a kölykök közelében lévő asztalhoz, és felkészült, hogy rájuk ripakodjon. Csakhogy a vuki megelőzte őt, és hirtelen azt érezte, hogy a támasztéknak használt asztal elrepül mellőle, mire úgy döntött, hogy inkább a padlón fekvé fogja figyelemmel követni az eseményeket. Halk dobbanást hallott jobbról, aztán észrevette, hogy a pultos felesége is megérkezett mellé, és onnantól kezdve együtt szorongtak a felborult asztal mögött.

A vuki visszakézből szájon kapta Zeddet, aki átrepült a söntésen, és rázuhant egy asztalra, amely körül komor alakok üldögéltek. Ulbreck biztosan tudta róluk, hogy ha nem is droidok, bizonyosan tolvajok. Órákon át figyelte a zöld bőrű, hosszú orrú rodiaikat, és azon töprengett, hogy mikor fogják zaklatni őt. Száz kilométerről, sötétben, szél ellen is felismerte volna Jabba, a hutt pribékjeit. Most, hogy az asztaluk felborult, a bűnözők a székeiket felrúgva felpattantak, és a fegyverükhöz kaptak.

– Semmi lövöldözés! – harsogta a pultos, mialatt más vendégek kétségbeesetten iszkoltak a kijárat felé. A kiáltás semmit sem ért. A Gaultok már az imént előrántották a sugárvetőjüket, amikor a vuki leütötte a társukat, és most beszorultak a támadók közé. Éppen csak egy pillanatig tétozáztak, aztán tüzet nyitottak a rodiaikra. Az ifjú Jabe is lőtt volna, ha a vuki nem rántotta volna fel a padlóról. A szőrös óriás megrázta az üvöltöző kölyköt, és meglódította, hogy a falhoz vágja.

Ebben a pillanatban a szakállas idegen letérdelt Ulbreck mellé, a pult tövében, és a pultos felesége felé hajolt.

– Vigyázzon rá – kérte halkán, és a duros asszony kezébe nyomta a csomagját.

Azon nyomban felpattant, és belevetette magát a zűrzavarba.

Ulbreck ismét a verekedőkre fordította a figyelmét. A vuki elhajította Jabe-et, ám a kölyök valamiért nem érte el a falat. Ulbreck feltérdelt, hogy átnézzen a pult felett, és azt látta, hogy a kétségbeesetten kapálózó fiú hirtelen lefékeződik a levegőben, és lezuhan a pult mögé.

Ulbreck döbbent fordult Yoona felé, meg akarta kérdezni tőle, hogy ő is ugyanazt látta-e. Ám a duros asszony megdermedt rémületében, és szorosan lehunyta a szemét. Ekkor egy sugárnyaláb közvetlenül mellettük csapódott a padlóba, Yoona kinyitotta a szemét, felsikoltott, Ulbreck kezébe lökte a csomagot, és elkúszott.

Ulbreck rettegve fordult vissza a verekedők felé, arra számítva, hogy a vuki mindjárt péppé veri a fiatalokat. Ezzel szemben azt látta, hogy a csuklyás férfi a kezében tartja Jabe sugárvetőjét, és a mennyezetre szegezi. Egyetlen lövést adott le, amivel megsemmisítette a mennyezeti lámpát. A következő pillanatban sötétség borult a söntésre.

De teljes csend nem. A vuki üvöltött. Sugárnyalábok vijjogtak. Széttört üveg csörömpölt. Aztán különös, sistergéssel vegyes búgás hallatszott. Ulbreck először félt kinézni a fedezéknek használt asztal mögül, és amikor megtette, kéklő derengést látott, aminek közepén elmosódottan rajzolódott ki az idegen férfi sötét árnyalakja. Sárga energianyalábok áradtak felé, de valahogy lepattantak róla, és a falba csapódtak. Aztán fekete alakok vetették rá magukat – talán a rodiai bűnözők? –, ám üvöltözve elzuhantak, amikor a közvetlen közelébe értek.

Ulbreck visszabújt az asztal mögé, és minden ízében remegve kuporgott.

Amikor végre elhallgattak a fegyverek, halk ruhasuhogást hallott az ölében fekvő batyu felől. Előkotorta a zsebéből a kézilámpáját, bekapcsolta, és lenézett a csomagra.

Egy apró csecsemő nézett vissza rá.

– Hahó! – köszönt Ulbreck a babának, és fogalma sem volt, hogy mi mást mondhatna még.

A csecsemő gügyögött valamit.

A következő pillanatban a szakállas férfi megjelent Ulbreck mellett. A lámpa fénye alulról világította meg, de az arca így is

kedves volt, és egyáltalán nem látszott rajta, hogy az összezsapás kifárasztotta.

– Köszönöm – mondta, és visszavette a gyermeket. Felállt, és már kezdett elfordulni, de hirtelen mozdulatlaná dermedt, és ismét megszólalt: – Bocsánat, nem tudja véletlenül, hogyan juthatok el a Lars-birtokhoz?

– Nos, négy vagy öt útvonal is szóba jöhet – felelte Ulbreck a szakállát vakargatva. – Hadd gondoljam végig, hogy hogyan tudnám leírni...

– Köszönöm, ne fáradjon – vágott közbe az idegen –, majd csak odatalálok valahogy...

Azzal a csecsemővel együtt beleveszett a sötétségbe.

Ulbreck talpra vergődött, és a lámpáját ide-oda fordítva körülnézett a helyiségben.

Meglátta azt a rossz életű Mullen Gaultot, akit éppen az a rossz életű húga élesztgetett, miközben Jabe a nyitott ajtó felé sántikált. A vuki ebben a pillanatban ugrott ki a kijáraton, nyilván Zeddet üldözte. A pultos a söntés hátsó részében állt, és zokogó feleségét vigasztalta.

Jabba pribékjei holtan heverték a padlón.

Az öreg gazda visszaroskadt a pult tövébe. Mi történt itt? Az idegen tényleg egyedül intézte el a bűnözőket? Nem emlékezett arra, hogy látott fegyvert a férfinál. És mi történt Jabe-bel, aki egy pillanatig mintha a levegőben lebegett volna, mielőtt beesett a pult mögé? És mi adta ki azt a villogó, kék fényt?

Ulbreck megcsóválta a fejét, amitől nyomban megszédült. Most már tudta, hogy kicsivel többet ivott a kelleténél, és nem bízhat a szemében. Senki sem kockáztatná a fejét azzal, hogy szembeszáll Jabba pribékjeivel. És senki sem vinne bele egy csecsemőt egy kocsmai verekedésbe. Legalábbis rendes ember nem. Egy akármilyen hős pedig végképp nem.

– Meg van már örülve mindenki – dörögte csak úgy magának, és a fejét a pultnak támasztva elaludt.

Meditáció

Leszállítottam a csomagot.

Remélem, érzékeled a gondolataimat, Qui-gon mester. Nem hallottam a hangodat a Polis Massán töltött nap óta, amikor Yoda mester elmondta, hogy kapcsolatba léphetek veled az Erőn keresztül. Nyilván emlékszel még rá, hogy úgy döntöttünk: elviszem Anakint a rokonaihoz, hogy a jövőben náluk éljen. Végrehajtottam ezt a küldetést.

Furcsa érzés itt lenni, ezen a helyen, ilyen körülmények között. Évekkel ezelőtt elvittünk egy fiút a Tatuinról abban a hitben, hogy ő a Galaxis legfőbb reménysége. És most idehoztam egy másik kisfiút, akiről ugyanezt gondolom. Remélem, hogy ezúttal jobban sikerül. Mert az ehhez a pillanathoz vezető út fájdalommal és szenvedéssel van tele. Gyászolom az egész Galaxist, a barátaimat – és saját magamat is.

Még most sem hiszem el, hogy a Jedi-rendnek vége. És hogy a Köztársaság végképp lezüllött, és Palpatine markába került. És hogy Anakin átállt a sötét oldalra. Láttam a holofelvételt... láttam, hogy lemészárolta a gyerekeket a Templomban... az a jelenet gyakran kísért az álmaimban... és újra meg újra összetöri a szívemet.

De a gyermekek halálának borzalmai után egy gyermek a reményt jelenti számunkra. Ahogy már mondtam: a csomag célba ért. Pillanatnyilag egy homokdűne gerincén állok, a hátasom, a tatuini eopie mellett, és Larsék otthonát nézem. Owen és Beru Lars a házuk előtt áll, a kezükben tartják a gyermeket. Így zárult hát egy hosszú történet utolsó fejezete. És most egy új történet kezdődik.

Keresek egy helyet a közelben, bár érzésem szerint, ha túl gyakran jövök ide, Owen szólni fog, hogy költözzek máshová, jóval messzebbre. Nem kevés bölcsesség rejtőzik ebben. Úgy tűnik, mostanában vonzom a bajt, még ezen a mindentől távol eső he-

lyen is. Tegnap Anchorheadben kocsmai verekezésbe keveredtem, és ezt megelőzően történt egy kis baj az egyik úrkikötőben is, amelyen átutaztam. Hála az Erőnek, egyiknek sem hozzám volt köze, és ahhoz sem, amiért itt vagyok. De többé nem engedhetem meg magamnak, hogy úgy reagáljak a dolgokra, mint Obi-van Kenobi. Ha bekapcsolom a fénykardomat, az olyan, mintha odaordítanám a körülöttem lévőkhöz: „Jedi vagyok!” Biztosra veszem, hogy még a Tatuinon is akadnak olyanok, akik tudják, hogy ez mit jelent.

Szóval, mostantól másként lesz. Mostantól kezdve mindaddig, amíg csak kell, csakis a saját dolgommal törődöm, és kerülöm a bajt. Ezen a bolygón nem viselkedhetek Jediként, és nem menthetek meg másokat. Az egyetlen megoldás, hogy elszigetelem magam mindentől és mindenkitől.

A város – még egy olyan kicsi is, mint Anchorhead – túl gyorsan fejlődik. Viszont odakint, a periférián másként mennek a dolgok. Máris érzem, hogy az idő máshogyan csordogál a medrében – a sivatag ritmusában.

Igen, arra számítok, hogy a dolgok lassabbak lesznek. Távol leszek mindentől és magányos leszek. Nem lesz más társam, csak a bánat.

Bárcsak találnék egy helyet, ahol a bánat elől is elrejtőzhetek...

Első rész

Az oázis

Első fejezet

Minden tárgy két árnyékot vetett.

Ezt a napok határozták meg a teremtés hajnalán. Testvérek voltak, mígnem a fiatalabbik megmutatta az igazi arcát a törzsnek. Ezzel bűnt követett el. Az idősebbik nap megpróbálta megölni az öccsét, ahogyan az helyénvaló volt.

De kudarcot vallott.

A fiatalabb nap lángolva és vérezve végigkergette a fivérét az égbolton. Az alattomos öreg csillag elmenekült a hegyek mögé, de az lett a sorsa, hogy soha többé ne leljen nyugalomra. Mert az ifjabbik nap csak az arcát mutatta meg. Az idősebbik a kudarcát, a gyengeségét.

Es ezeket mások meglátták – mindkettejük örökös bánatára.

A Homok Népének első harcosai látták az égen lezajló csatát. A szégyenkező napok a szemtanúk ellen fordították haragjukat. Az égi fivérek tekintete belehasított a halandókba, leégette a húst a csontjaikról, hogy feltárja a lényük titkait. A harcosok látták az árnyékaikat a Tatuin homokján, és hallgattak. A fiatalabb nap arra biztatta őket, hogy támadjanak. Az idősebb azt javasolta nekik, hogy rejtőzzenek el. Az elátkozottak tanácsai...

A Homok Népén is átok ült. A szentségtörés és a kudarc ket-tős árnya mindenhová elkísérte a harcosokat, és el kellett rejteniük az arcukat. Harcolniuk kellett. Fosztogatniuk kellett. És néha menekülniük kellett.

A Homok Népének harcosai éjszakánként csaptak le, amikor egyik égi fivér sem suttozhatott nekik. A'Yark hajnalban szeretett támadni. Az árnyak akkor még csendesek voltak, és a tájat egyre

sűrűbben benépesítő telepések már láthatták, hogy mi sújt le rájuk. A'Yarknak ez fontos volt. Az idősebbik nap kudarcot vallott azzal, hogy nem sikerült megölnie az öccsét. A'Yark sosem vallott kudarcot. Mindig megölte a célul kiszemelt telepeseket. Példát mutatott az idősebb napnak, ami tanulhatott tőle. Ahogyan most is...

– Taszkenek!

A'Yark a kiabáló öreg férfi felé lódult. A fémből kovácsolt gaderffi vége az ember csupasz arcát találta el, és összezúzta a csontjait. A'Yark tovább mozdult, és a földre taszította az áldozatát. A telepés fetrengve próbált felállni, és bár köhögött, sikerült megint felordítania:

– Taszkenek!

Ezt a nevet más telepések ragasztották a Homok Népére, miután annak harcosai megsemmisítették a Tusken-erődöt. A portyázók akkoriban elfogadták a nevet, mert azt bizonyította, hogy a két lábon járó élősködőknek nincs semmijük, amit ők ne tudnának elvenni tőlük. De A'Yark nem bírta elviselni, hogy az undorító lények szájából hallja ezt a büszke nevet – a legtöbbjük ugyanolyan ocsmány volt, mint ez a homokban vonagló, vérző férfi. Az ember öreg volt már. A feje egy részét kötés takarta – nemrégiben sérülhetett meg –, ám ősz haját és aszott bőrét szabadon mutogatta az égnek. A'Yarknak elég volt ránéznie, és elfordult a gyomra.

Függőlegesen lesújtott a gaderffiivel, a fémtollak nekivágódtak a férfi bordáinak, és hangos ropogás kíséretében összetörték őket. A fegyver hegye teljesen áthatolt az öreg testén, és megcsikordult az alatta lévő köveken. Az idős telepés köhögött még egyet, és kiszenvedett. A taszken név megint csak a Homok Népéhez tartozott.

A'Yark azonnal továbbrohant a messzebb álló, alacsony épület felé. Nem állt le gondolkodni. A Tatuin egyetlen ragadozója sem állt le soha, hogy gyilkolás közben elgondolkodjon. A taszkenek sem különbözhetek tőlük.

Ha valaki sokáig gondolkodott, az meghalt.

Az emberek nyomorúságos fészkei leginkább egy skettokaptárhoz hasonlítottak: összehordott szemétből megformált, fél-

gömb alakú, félig a homokba süllyesztett építmények voltak. Ezt az épületet hamis sziklából húzták fel, amit úgy neveztek: öntött kő. A'Yark látott már ilyet, nem is egyet.

Újabb kiáltás harsant. Egy duzzadó koponyájú, fehér bőrű, kétlábú lény jelent meg a ház ajtajában, a kezében sugárkarabélyt tartott. A'Yark elhajította a gaderffiit, ugrott egyet előre, és kitepte a fegyvert a megdöbbszent telepes kezéből. Nem tudta, hogy a fegyver hogyan öli meg az élőlényeket, de nem is kellett tudnia. A tárgy hasznos volt számára. Megölte vele a telepest, akinek nem volt semmi haszna.

Bár, ha jobban belegondolt, valami hasznát mégiscsak hoztak – a taszkenek elvehették tőlük a fegyvereiket. Ez a gondolat akár még vicces is lehetett volna, ha A'Yark nevetett volna valaha. Ám a nevetés, a jókedv ugyanolyan idegen volt számára, mint a padlón heverő, fehér bőrű holttest.

Sok különös lény jött ide, hogy a sivatagban éljen. És meghaljon.

Két harcos lépett be az építménybe. A'Yark nem ismerte őket. Elmúltak már azok a napok, amikor még a rokonaival ment csatába. A jövevények berontottak a raktárba, és sorban felborították az ottani ládákat. Rengeteg fémtárgy csörömpölt a padlón. A telepesek a fémtárgyak megszállottai voltak.

A harcosok is, de erre most nem szakíthattak időt. A'Yark oda-kurjantott nekik:

– N'gaaaiih! N'gaaaiih!

A fiatalok nem törődtek vele. Nem az ő fiai voltak. A'Yark egyetlen fia nem érte még el azt a kort, hogy harcolhasson. És ezek a harcosok valószínűleg elvesztették az apjukat. Manapság így mentek a dolgok. A valaha hatalmas törzsek pár tucat főt számláló csapatokká apadtak, és folyamatosan változtak azzal párhuzamosan, hogy a csoportok túlélői beleolvadtak más csapatokba.

Hogy ezt a támadást A'Yark vezette, az minden szónál ékeesebben beszélt a nyomorúságukról. A támadás többi résztvevője feleannyi évet sem ért meg, mint A'Yark, és persze feleannyit sem láttak még, mint ő. A legjobb harcosok évekkal korábban elestek – ezek a kölykök bizonyosan nem versengtek a vezéri szerepért.

A'Yark bolondnak tartotta őket, és tudta, hogy ha ő nem is öli meg őket az ostobaságuk miatt, előbb-utóbb úgyis meghalnak.

De nem ezen a reggelen. A'Yark megfontoltan választotta ki a célpontot. Ez a farm közel esett a Jundland sivataghoz, de távol más falvaktól. Csupán néhány gonosz építményből állt, amelyekkel a lakói vizet facsartak ki az égből, amit senki sem birtokolhatott. A'Yark úgy tartotta, hogy minél kevesebb a torony – a telepések páracsapdának nevezték ezeket –, annál kevesebb a telepés. Most viszont úgy tűnt, hogy egy sincs a környéken. A fiatal harcosok keltette zajokat leszámítva csend borult a birtokra.

De A'Yarkot, aki már megérte a csillagos ég negyven fordulatát, nem lehetett megtéveszteni. Az épület bejárata mellett egy fegyver állt a falnak támasztva. Az öregember hagyta ott véletlenül? A'Yark ezüstös maszkjához emelte a fegyvert, és megszagolta.

A következő pillanatban meglendítette, és nekivágta az épület falának. A fegyverrel valaha megöltek egy taszkent. A tusából izzadságszag érződött. Eltért az öregember szagától, és a fehér bőrű teremtményétől is, akit a telepések bithnek neveztek. Még valaki bujkált az épületekben. De a sugárkarabélyt már nem használhatta – soha többé nem használhatta.

A Homok Népének sok tagja hitt abban, hogy annak a fegyvernek, amivel megöltek egy taszkent, nincs hatalma más taszkenek felett, de A'Yark úgy tartotta, hogy az efféle babonák az ostobáknak valók. Ám ahogyan a taszkenek nagyra tartották a bantháikat, úgy a telepések nagyra tartották a fegyvereiket, különféle jelképeket faragtak rájuk. Az az ember, aki ezt hordozta, nagyobb harcos lehetett, mint az öregember és a bith teremtmény, ám ezt a fegyvert elvesztette – kénytelen lesz szerezni egy másikat. Ha túléli ezt a napot.

A'Yark gondoskodni akart arról, hogy ne élje túl.

Felvette a gaderffiit a földről, és elnyomakodott a fosztogató fiatalok mellett. A homokba mélyedő lábnyomokat követve megkerülte a házat, és oda jutott, ahol három lélektelen páracsapda halkán zúgva végezte gyalázatos munkáját.

Mögöttük egy kis melléképület állt.

A'Yark úgy érezte, így lesz helyénvaló a dolog. Azt akarta, hogy a telep lakói a vérükkel fizessenek a páracsapdák használatáért. Hogy lassan vérezzenek el, és úgy, hogy a napok is lássák. Csepenként adják vissza a nedvességet a homoknak...

– Ru rah ru rah! – kiáltotta A'Yark, és erőlködve igyekezett felidézni a régi szavakat. – Békével jöttünk!

Nem kapott választ. Igazából nem is számított rá, de biztosan tudta, hogy valaki odabent van, és meghallotta a szavait. Büszke volt arra, hogy még emlékszik rájuk. Néhány évvel korábban egy ember csatlakozott a családjához – a taszkenek gyakran pótolták a veszteségeiket emberrablással. A klánnak most is szüksége lett volna erősítésre, de A'Yark innen nem akart elvinni senkit. Ezek a telepesek olyan közel tanyáztak a sivataghoz, hogy az már túl nagy sértés volt. Meg kellett halniuk, hogy mások láthassák, mi történt velük, és békén hagyják a Jundlandot.

A többiek is kijöttek a házból, és körülvették a melléképületet. A taszken csapat nyolc főt számlált; semmi sem állhatott ellen nekik. A'Yark rongyokba burkolt kezével erősen megmarkolta az ősrégi gaderffii nyelét, és beillesztette a traangot – a fegyver görbe hegyét – az ajtó és a kerete közötti részbe.

A lemezajtó nyikorogva kinyílt. Odabent három ember bújt össze remegve a szomjas gépek tartalék alkatrészei között. A fekete hajú nő pólyába bugyolált csecsemőt szorított magához, míg a barna hajú férfi mindkettejüket ölelte a bal kezével. A jobbjaiban sugárvetőt tartott.

Az övé lehetett az elhagyott sugárkarabély, és A'Yark meg tudta állapítani róla, hogy most nagyon hiányzik neki a fegyver. A fiatal férfi nyelt egyet, belenézett A'Yark ép szemébe, és felkiáltott:

– Menjetek el! Nem félünk tőletek!

– Telepesek hazudnak – felelte A'Yark, és a különös szavak hallatán az emberek legalább annyira meglepődtek, mint a többi taszken. – Telepes hazudik.

Nyolc gaderffii lendült az ég felé, hegyes végük baljóslatúan csillogott a kora reggeli fényben. A'Yark tudta, hogy némelyik célba fog találni. És az égi fivérek odafent megint látni fogják, hogy mi az igazi bátorság...

– Ajuuuuiiiii!

A hang végigsöpört a környéken. A harcosok azonnal északi irányba fordultak. Az üvöltés megismétlődött, ezúttal hangosabb volt, mint az imént. És a jelentését nem lehetett eltéveszteni.

A csapat legfiatalabb harcosa mondta ki elsőnek:

– Kraytsárkány!

A kölyök rögtön ezután megpördült, de megbotlott a saját lábában, és a homokba zuhant. A többiek A'Yarkra néztek, aki visszafordult a kunyhó irányába. Elég emberi ábrázatot látott már ahhoz, hogy tudjon olvasni az arckifejezésekben, de még tapasztalt portyázó létére is meglepődött.

A farmer és a felesége nemcsak megkönnyebbültnek tűnt. Kihívóan meredtek a taszkenekre.

Egy krayt jelenlétében? Most, amikor a Tatuin legnagyobb ragadozója közeledett feléjük? Igen, A'Yark ezt látta rajtuk. És mindennek a tetejébe, az ifjú anya fogott valamit a szabad kezében.

A'Yark parancsot kiáltott a harcosainak, de már elkésett. A szörnyű hang ismét felzendült, és ezt a kölykök egyike sem bírta elviselni. A két fosztogató futva indult a másik épületnél felhalmozott zsákmány felé, közben majdnem letaposták az ifjút, aki az imént hasra esett. A többiek a mellkasukhoz szorították a gaderffiijüket, és a főépület mögött kerestek menedéket.

– Nem! Nem! – ordította haragosan A'Yark.

Nem erre tanította őket. Egyáltalán nem! De szétszóródtak, még mielőtt megtudták volna, hogy hol van a sárkány, és otthagyták a vezérüket a telepeseikkel. A fiatal farmer továbbra is A'Yarkra szegezte a sugárvetőt, de nem lőtt. Talán úgy gondolta, hogy a fegyver pusztá látványa nagyobb elrettentő erővel bír, mint egy reszkető kézzel leadott, elhibázott lövés.

Nem számított. Ha a telepések abban reménykedtek, hogy valami eltereli a harcosok figyelmét, hát megkapták. A'Yark felhorkant, és lassan elhátrált az épulettől.

A harcosai különböző irányokba menekültek. Utánuk ordított, de egyik sem hallotta meg a velőtrázó üvöltések közepette. Érezte, hogy a hang valahogy furcsa. Természetellenes. De mitől? A

kraytsárkányt senki sem képes utánozni. És ha valakinek sikerülne is, nem hallatszana ennyire... gépi hangnak.

– Ajuuuuiiiii!

A'Yark most már biztosan tudta, hogy igaza van. A sárkány bömbölése fülszaggató visításba csapott át, ami messze meghaladta minden tüdő teljesítőképességét. Egy közeli forrásból származott – egy, a farm közepén álló ezüstös toronyhoz erősített szarvból. És hasonló hangok érkeztek az északra és keletre magasodó dombok felől.

A'Yark megállt az udvar közepén, és a gaderffijét magasra emelve harsogta:

– Prodorra! Prodorra!

Hadicsel!

Az ifjú fosztogatók ismét felbukkantak, amikor a farm felé tartva átfutottak egy dűne gerincén. A'Yark rothadó fogait csikorgatva fújt egyet. Legalább meghallotta valaki ebben az őrjítő visongásban. Most legalább képesek lesznek...

Ebben a pillanatban narancssárga fénynyaláb villant elő az egyik homokdomb mögül, és az egyik fiatal harcos hátába csapódott. A másik rémülten megfordult, de egy ütemmel később ő is kapott egy töltetet. A'Yark ösztönösen lekuporodott, és behúzódot az egyik átkozott páracsapda mögé.

– Huhúúú! – ordították valakik, majd egy réz- és zöld színű folt suhant át az egyik dűne gerince felett. A'Yark azonnal felismerte: ez a felszíni sikló kergette meg őket a Magas Sziklánál. És ahogyan akkor, úgy most is fiatal telepések ültek a nyitott gépben, torkuk szakadtából üvöltöztek, és összevissza lövöldöztek.

A'Yark átsurrant a második páracsapda mögé, és kezdett visszatérni az önbizalma. Ezek szerint nincs sárkány a környéken, csak telepések. És a taszkenek velük meg tudnak vívni, ha össze-szedik magukat.

Csakhogy az ifjú harcosok fejvesztve menekültek. Egyikük kelet felé futott, és két másik sikló üldözte. És az esetlen mozgású fiú – hat nappal korábban éppen csak túlélte a felnőtté avatási szertartást – a ház mögött lapult, rettegve markolászta a homokot. Csak a napok tudták, hogy a többiek hová lettek.

A'Yarknak egyre kevésbé tetszett a helyzet.

Az elsőnek érkező sikló megkerülte az épületeket, az utasai továbbra is vadul lövöldöztek, gyakorlatilag a semmire. Aztán egy újabb lebegő jármű érkezett. Az ezüstszerű, lekerekített formákkal teli gép két embert hozott. A siklót egy szőrös állú, zordon képű vezette, míg a nála idősebb utasa merészen állt, és ide-oda forgatta a fejét.

A'Yark régebben látta már az utast, nagy távolságból. A simára borotvált képű férfi máris több évet ért meg, mint a legöregebb taszken, és az arcán mindig ugyanaz a kifejezés ült.

A Mosolygó.

– Dél felé futnak, fiúk! – kiáltotta a Mosolygó, a kezében távcsövet tartva. – Kapjátok el őket!

A'Yarknak nem kellett ismernie az összes szót, így is tisztán értette, hogy mit jelentenek. A hiányzó harcosok nem lapultak a közelben, ellentámadásra készen. A csapat szétszóródott, megfutamodott.

A ház mögött rejtőző fiatal taszken meglátta a siklóban álló, magas férfit, mire felvisított ijedtében, felpattant, és a gaderffijét a földön hagyva elrohant.

– Urrak! – kiáltott utána A'Yark. – Várj!

Elkésett. Az egyik sikló irányt váltott, aztán a benne ülő emberek vidáman rikoitozva foszlányokra lőtték az ifjú taszkent. Alig hat napja avatták harcossá, és pillanatok alatt meghalt.

A'Yark ennél többet már nem tudott elviselni. A fegyverét a kezében tartva felállt, és átosont a ház mögé. Gyors léptekkel távolodott a röhögő fegyvereseiktől, akik csak a prédájukkal törődtek. A rongyai vadul lobogtak mögötte, miközben felszaladt egy homokdomb oldalán, átvette magát a gerincén, majd legurult a lejtőn. Aztán egy újabb dűne következett, majd még egy.

A'Yark végül elterült a homokon, és kimerülten zihált. Három harcosa odaveszett, talán még több. És a Homok Népe nem engedhetett meg magának további veszteségeket.

Ami ennél is rosszabb, a telepések egy olyan ócska trükköt vetettek be, aminek néhány éve még egyetlen taszken sem dőlt vol-